

IEPAZĪSIM SAVĒJOS

“Nepazaudēt sevi”

Saruna ar Miežītes bibliotēkas vadītāju **Lieni Vesperi**

Miezītes bibliotēkā tu strādā salīdzinoši nesen. Kāda ir tava iepriekšējā darba pieredze?

Mana iegūtā izglītība nav saistīta ar bibliotēkām. Lauksaimniecības Universitātē apguvu vides inženiera profesiju, un attiecīgi manas darba gaitas sākās firmā, kas nodarbojās ar bīstamo atkritumu apsaimniekošanu. Tas bija laiks, kad bīstamo atkritumu apsaimniekošana bija pašos pirmsākumos un darbs bija tiešām interesants. Tad sekoja posms manā dzīvē, kad dzima bērni un vairākus gadus nestrādāju algotu darbu. Arī šis posms ir beidzies, un šobrīd esmu Miezītes bibliotēkā.

Kas tev visvairāk patīk tavā darbā?

Man patīk, ka bibliotēka kalpo sabiedrībai. Līdz ar to es jūtos sociāli noderīga, un tas man ir svarīgi. Patīk runāties ar cilvēkiem. Uzklaut viņus. Pēc dabas vairāk esmu klausītāja, nevis runātāja. Uzklaut redzi, cik cilvēki ir dažādi, un tas ir jauki. Dažādība izgrezno pasauli.

Līdz šim lielākais izaicinājums profesionālajā darbībā?

Mācīties un strādāt vienlaikus. Uzsākot darbu bibliotēkā, īsā laikā nācās apgūt daudz dažādu lietu. Varu teikt, ka mācījos darot. No vienas puses tas ir labi, no otras sarežģīti, prasa lielu atdevi un nes līdzīgu stresu.

Domāju, ka otrs lielākais izaicinājums man vēl ir priekšā, tās būs maģistra studijas. Un izaicinājums tas ir tāpēc, ka netieši tiek iesaistīta arī ģimene. Bet ticu, ka lietas nokārtojas tad, kad tām pienāk īstais laiks.

Zināšanas, prasmes, rakstura īpašības, kuras tev visvairāk noder tavā darbā?

Esot kopā ar bērniem, kuri man ir 3, esmu lieliski apguvusi prasmi darīt vairākus darbus vienlaikus. Esmu pacietīga, māku izvirzīt prioritātes. Man svarīgi ir zināt mērķi, kā vārdā es kaut ko daru. Daudz noderējušas ir arī manas radošās prasmes, un tas, ko esmu apguvusi iepriekš dažādos kursos un mācībās.

Kādam pēc tavām domām jābūt bibliotēkām?

Ļoti vispusīgam un vērīgam. Strādājot šodienas bibliotēkā tikai ar bibliotēkājām zināšanām ir par maz. Komunikablam, pacietīgam un atsaucīgam. Ir jābūt sevi pārvaldīt, apmeklētājiem nav jāzina par tavām “melnajām dienām”.

Tavas dzīves pirmā bibliotēka?

Mana pirmā bibliotēka kā iestāde ir Liepupes vidusskolas bibliotēka, taču vairāk kā pirmo izjūtu manu vecāku mājas bibliotēku. Bērniībā lasīju daudz. Kad bērnu grāmatas bija izlasītas, ķēros pie pieaugušo literatūras. Mājā bija tiešām daudz grāmatu, un vēl tagad ir. Džeralda Darelā darbi ir lasīti un pārlasīti. Mirdza Kļava ar kaķēnu Miku un Vāverēnu Tomu, Zenta Ērgle, tie ir mani bērniības autori.

Grāmata, kuru tu iesaki izlasīt citiem?

Šis ir grūts jautājums, un domāju, tas atkarīgs no cilvēka, kuram es gribētu kaut ko ieteikt.

Šobrīd lasu Markusa Zusaka grāmatu “Grāmatu zagle”, kurā galvenie varoņi ir meitene un nāve. Nāve, pati par sevi, lielākajai cilvēces daļai saistās ar skumjām un kaut ko traģisku, taču šajā darbā autora skatījums ir pavisam neierasts. Jautāsi, kā nāve var saistīties ar kaut ko citu? Var. Taču lai paliek intriga, un iesaku katram pašam atklāt šo interesanto redzējumu.

Liene šobrīd lasa M.Zusaka “Grāmatu zagle”

Bet ja runājam ne tikai par grāmatām, tad 10 baušļus vajadzētu zināt katram. Gribu piebilst, ka nepiederu nevienai konfesijai, bet šīs ir tiešām noderīgas zināšanas.

Vai tev ir kāds hobijs, aizraušanās brīvajiem brīžiem?

Viens no hobijiem ir rokdarbi. Daudzu gadu garumā ir apgūtas dažādas interesantas lietas, un joprojām tik daudz vēl gribas iemācīties.

Otrs varētu būt dārzs. Vēl viena mana profesija ir ainavu dizaineris, esmu pabeigusi Bulduru dārzkopības tehnikumu. Jau kopš bērnības man ir bijušas pašai savas puķu dobes mammas dārzā. Nu man ir savs dārzs un par to man liels prieks. Pavasaris ir mans mīļākais gadalaiks. Pirmais sniegpulkstenis katru gadu ir liels brīnums, un jo vecāka kļūstu, jo brīnumaināks tas ir. Pēc grūtas darba dienas esmu ļoti priecīga, tas man palīdz norobežoties no spriedzes un ikdienas rūpēm.

Tavas dzīves svarīgākās vērtības?

Nepazaudēt sevi. Mūsdienās ir tik daudz kairinājumu, kas mūs ietekmē, ka “es” lēnām pazūd. Un brīžos, kad stāvi dzīves krustcelēs un tev jādomā, ko tad es patiešām vēlos, nav neviena, kas uz šo jautājumu varētu atbildēt. Tāpēc par vērtību uzskatu spēju saklausīt savu iekšējo balsi, jo tikai tā manas izvēles var būt pareizas un manai būtībai atbilstošas.

Cilvēks, kurš atstājis uz tevi paliekošu iespaidu?

Kā pirmos minēju savu mammu un tēti. Man bija ļoti skaista bērnība, un paldies par to man jāsaņem viņiem.

Kad sāku lasīt un klausīties Pēteri Kļavu un Andri Buiķi, tad sapratu un pieņēmu dažādu lietu kārtību uz zemes. Protams, mans izzināšanas process vēl turpinās un turpināsies visu mūžu, bet pamats ir izveidojies, lielākoties pateicoties šiem diviem kungiem.

Kas tevi iedvesmo, kas palīdz dzīvot?

Spēku dzīvot smeļos dabā. Varbūt skan klišejski, bet bez meža, jūras un kalniem iztikt nevaru. Mana lauku māja ir tuvu jūrai, turpat ir arī mežs, šīs lietas mani ir veidojušas kopš bērnības, varbūt tāpēc ir “asinīs” un vienmēr uzlādē mani pozitīvi.

Tavs veselīgākais paradums?

Censties nesatraukties par lietām, kuras es nevaru ietekmēt vai mainīt. Reizēm arī sportoju, braucu ar riteni un eju garos pārgājienos.

Brīvais mikrofons – iespēja pateikt jebko, pievērst uzmanību kādai aktualitātei, pateikt kādam paldies, kaut ko novēlēt...

Gribu izstāstīt kādu indiāņu teiku, ko stāstu un atgādinu arī saviem bērniem.

Katrā no mums dzīvo divi vilki – baltais vilks un melnais vilks. Ja mēs esam laipni, iejūtīgi, saprotoši, un cenšamies darīt labus darbus, tiek barots baltais vilks, un labi paēdis viņš kļūst stiprāks. Ja mēs pasaulē nesam naidu un ļaunumu, tad tiek barots melnais vilks, un stiprāks kļūst viņš. Tāpēc tikai no mums pašiem ir atkarīgs, kurš no vilkiem nepārtrauktajā cīņā gūst virsroku, jo ir labi paēdis, un tā tad stiprāks. Darīsim labus darbus, rūpēsimies, lai baltajam vilkam vēders vienmēr pilns!

Ar Lienī sarunājās Kompektēšanas un apstrādes nodaļas vecākā bibliotekāre Anita Vecele